

ALFIN KANATLAR

JAYMIN EVE

NOX*

DESTEK MEDYA GRUBU

NOX* YAYINLARI: 2
ROMAN: 2

ALTIN KANATLAR / JAYMIN EVE

Orjinal adı: Gilded Wings

© Jaymin Eve, 2023

Hakları Nurchan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu

Çeviren: Onat Özyılmaz

Editör: Elif Nihan Akbaş

Son okuma: Deniz Şen

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Tuğçe Ekmekçi

Nox Yayınları: Ağustos 2024

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-98091-1-3

© Nox Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

 www.destekmediagroup.com www.destekdukkani.com
 Noxyayinlari noxyayinlari noxyayinlari
 noxyayinlari info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

Destek Dukkan

TANRILARIN KÜTÜPHANESİNİN
GİZLİ KAPILARI AÇILIYOR

ALFIN KANATLAR

DÜŞMÜŞ FAE TANRILAR 1

JAYMIN EVE

Çeviren: Onat Özyılmaz

NOX*

Alice'in peşinden tavşan deliğine girmek isteyen ve
hikâyenin ejderhalar ve tanrılarla dolu yetişkin versiyonu
olmasını dileyenlere.

Not: Tavşanı sakın sevmeyin.

RISEST'İN DOĞU ÂLEMİ

Düşmüş Fae Diyarı

SANTOIA'NIN VAHŞİ
TOPRAKLARI

VERDİN DENİZLERİ

FAE AKADİ

LASTOA KRATERLERİ

OCHERAN TOPRAKLARI

GÖL

KADEMİSİ

DENİLLE ADASI

HENDEK

Birinci Bölüm

Yığının dengesini bozacak garip açılarda duran birkaç cildi düzeltene kadar iade kitaplar devrilecekmiş gibi sallanıyordu.

“Kutsal denizcilerin memeleri aşkına, Morgan, ucuz kurtuldun,” diye söylendi Lexie. En yakın arkadaşım ve Dragerfield Özel Kütüphanesi’ni çekip çevirmekten sorumlu diğer kişi, kollarında neredeyse masanın üzerindeki taş çıkaracak kadar yüksek bir kitap yığınıyla yanıma geldi. “*Kıymetli ciltlerinden* birine zarar verdiğimizde Simon’ın ne kadar sinirlendiğini biliyorsun.”

Ah, bilmez miydim? Elbette biliyordum. Simon, Dragerfield Malikânesi’nin sorumlusuydu. Yaşını göstermeyen koyu teniyle etkileyici bir adam olsa da birkaç tutam beyaz saç, benim aksime yirmi beş yaşını geride bırakalı uzun zaman olduğunu gösteriyordu. Daima siyah takım elbise giyer, ciltlerde ne zaman yeni bir kırışıklık bulsa bacaklarımıza vurmaya bayıldığı ağır bir baston taşırdı. Neyse ki kütüphaneye pek sık uğramıyordu.

Sıçıp batırdığımız anlar hariç tabii. Kitaplarını ne zaman pamuklara sarıp sarmalamasak bir şekilde kokusunu almış gibi yanımızda biterdi.

Lexie kucağındaki kitapları elinden geldiğince nazik hareketlerle benimkilerin yanına bıraktı. Durumlarına göre tasniflenip ya raflara yerleştirilecek ya da onarılacaklardı. Başkalarının ödünç aldıkları kitaplara zarar vermesi sorun değildi. *Buna* izin vardı.

Lexie eliyle alnını sildi, kısa kesilmiş siyah saçları Japon kökenine borçlu olduğu gözalıcı kemik yapısını ortaya çıkarıyor-

du. En yakın arkadaşım güzel yüzü ve boyuyla –bir yetmişten birkaç santim daha uzundu– pekâlâ bir model olabilecekken benimle sakın bir hayat yaşamayı seçmişti. Günlerimiz hem yeni hem de paha biçilemez eski kitaplarla geçiyordu ve bundan daha mutlu olamazdım. İngilizce ve Tarih bölümlerinden aldığım çift diplomam beni bu yola sokmuştu ve kendim için başka bir kariyer düşünemiyordum.

Dragerfield Özel Kütüphanesi Lewiston, Maine’in eteklerindeki büyük bir binada yer alıyordu. Portland’da yaşadığımdan bu bölgeye taşınmak pek büyük bir değişiklik sayılmasa da biraz baskıcı diyebileceğim ailemden uzaklaşmamı sağlamıştı. Başka kimsem yoktu ve onları seviyordum ama annemin tüm söylenmelerine rağmen kendi evime ve mahremiyetime ihtiyacım vardı.

Yığınları ayırdığımız sırada, “Hâlâ bir şeyler içmeye gidiyor muyuz?” diye sordu Lexie. İki yılın ardından bu işte ustalaşmıştık. Kitabı açıp kopuk bir sayfa olup olmadığına bakmadan önce sırasıyla ön ve arka yüzü, ardından da sırtı ve cildi kontrol et. Her şey yolundaysa raflara geri yerleştirileceklerin, herhangi bir hasar varsa onarılacakların arasına koy.

“Kesinlikle gidiyoruz,” dedim bir yandan çalışırken. “Şu yeni bar açılmış. Deniz mahsullerinin enfes olduğunu söylüyorlar.”

Lexie sanki iyi bir yemek düşüncesi bile onu neşelendirmeye yetiyormuş gibi hevesle gülümsedi. Onu çok iyi anlıyordum. Kıvrımlı vücudum her türlü yemeğe olan saplantımı fazlasıyla kanıtlıyordu. “Tereyağlı ve sarımsaklı karideslerin *hepsini* yiyeceğim.” Neredeyse ağzımın suyu akacaktı. “Patates püresi ve kalın dilim patates kızartmalarının da. Ne var ne yok hepsini istiyorum.” Mesaimiz bitmek üzereydi ve açlıktan ölüyordum.

“Kes şunu,” dedi Lexie parmağını yüzüme doğrultarak. “Küfretmediğimi biliyorsun ama hâlâ işten çıkamamışken sarımsaktan, karidesten ve patates püresinden bahsetmeye de-

vam edersen son derece yaratıcı kelimelerle hayatını renklendirebilirim.”

Küfür içermeyen yaratıcı sözler konusunda bir numara olduğundan ona inandım.

“İşimizi bitirelim de on dakika erken çıkalım,” dedim tempomu artırarak. Yüzündeki gülümseme genişledi ve kitapları daha da hızlı ayırmaya başladık.

Yığınımdaki kitapların çoğu yeni sayılırdı ama en alttaki iki kalın kitabı daha dikkatli incelemem gerekecekti. Sıra onlara geldiğinde ellerim garip bir enerjiyle karıncalandı ama böyle eski ciltlere dokunduğumda bunun olmasına o kadar alışmıştım ki tepki bile vermedim. Çalıştığımız özel kütüphane isimsiz bir milyardere aitti ve kitapları ödünç alanlar bunu sadece gece vakti, biz burada değilken yapıyorlardı. Koleksiyonun büyük bir bölümü aslında müzede sergilenmelikti –hepsi o kadar nadir ve özel eserlerdi– ve sayfalarını dolduran eski yazıların daima küçük bir büyüyle işlendiğini düşünürdüm.

Bu karıncalanmayı ilk hissettiğimde yerimden sıçramış, bir yerlerde elektrik kaçağı olduğunu sanmıştım. Ama yanılmışım, nedeni kitaplardı. Genellikle eski olanlardan çarpılırdım ama zaman zaman yenilerin de tenimi karıncalandırdığı olurdu.

Neyse ki bilmediğim bir dille ve alfabeyle yazılmış bu iki kitap hiçbir zarar görmeden iade edilmişti. Yığının sonuna ulaştıktan sonra hepsini yeniden raflara yerleştirmek için kütüphanenin üst katına çıktım. Bina üç katlıydı, ikinci ve üçüncü kat balkonları boyunca uzanan kitaplıklar zemindeki büyük balo salonuna bakıyordu. Zeminden üç katın da üzerindeki tavana kadar uzanan elle oyulmuş, beyaz taş sütunlarıyla içerisi harika görünüyordu.

Lexie’yle alt kattaki mermer zeminde bir zamanlar –kitaplarla dolu balkonlar inşa edilmeden önce– balolar düzenlendiğini tahmin ediyorduk. Günümüzde içeride hiçbir balo ya dans

düzenlenmediğinden ve bina yalnızca kütüphane olarak kullanıldığından neden daha fazla kitaplık eklemek için alt katları yenilemediklerini merak ediyordum. Çok fazla kitaplık diye bir şey olabilir miydi?

Eh, bu aptalca bir soruydu.

Böyle bir şey mümkün değildi.

En yakın arkadaşım ile paylaştığım küçük daire resmen kitaplıklarla kaplıydı; bulabildiğimiz her boş duvar, köşe ve oyuk kitaplarla dolup taşıyordu. Söylediğim gibi, işimiz her şeyimizdi.

İkinci ve üçüncü katlar arasında defalarca gidip gelmemin ardından bacaklarım da kollarım da ağrımaya başlamıştı. Üç bardak kokteyl ve iki porsiyon karidesi fazlasıyla hak ettiğime karar vermiştim bile. Sonuçta bugün cumaydı. Kimse diyetine cuma günü başlamazdı.

Pazartesi ne güne duruyordu?

“Hadi, Morgs,” diye seslendi Lexie. “Bir an önce bara gitmeliyiz. Sarımsaklı karidesler beni çağırıyor.”

Üçüncü kattaki balkonun korkuluğundan aşağı bakıp onu aşağıdaki mermer balo salonunun zemininde, omuzunda çantasıyla dururken gördüğümde, “Hemen geliyorum, sen dışarıda bekle,” diye bağırdım. “Yerleştirmem gereken son bir kitap kaldı.” Eliyle söylediklerimi duyduğunu belirten bir işaret yaptı. Bu devasa binada her yer açık olduğundan seslerimiz fazlasıyla yankı yapıyordu.

Yürümeye devam edip katın en sonundaki, yalnızca özel anahtarla girilen bölüme ulaştım. Ne benim ne de Lexie’nin anahtarı vardı ama kapıda kitapları bırakabilmemiz için yapılmış küçük bir iade yuvası yer alıyordu. Simon da hepsinin doğru raflara yerleştirildiğinden emin oluyordu.

İşimi sorunsuzca halledebildiğimden bölümün neden kilitli olduğunu sorgulamak haddime değildi. Pazartesi günü işimin başına döndüğümde yuvada tek bir kitap bile kalmayacaktı.

Burada çalıştığım yıllar boyunca aksine bir kez bile tanık olmamıştım.

Arkamı döndüğümde olduğum yerde durmama neden olacak kadar garip, alçak, boğuk bir kadın sesi, “Teşekkür ederim, insan,” dedi. Arkamı dönüp parmaklıkların ardındaki kapıyı ve ortasındaki küçük yuvayı inceledim. Ardından boşluktan içeri bakmak için eğildim. Öteki taraf kapkaranlıktı ve içeride başka birinin olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Bu da ne böyle?

Pekâlâ, görünüşe göre karanlık, kuytu köşeler ve kazınan midem bana oyunlar oynuyordu.

Buradan çıkıp gitme zamanı gelmişti.

İkinci Bölüm

Yaşanan *son derece* garip olayın ardından unuttuğum bir şey olup olmadığını görmek için gözümü dört açarak normalden daha hızlı adımlarla çıkışa ilerledim. Hafta sonu tatilrimin tadını çıkarmama rağmen kitapları onlarla ilgilenecek kimse olmadan iki tam gün boyunca burada bakmak zor geliyordu. Bunu asla itiraf etmeyecek olsam da pazartesi sabahları kapıdan içeri adım attığımda kendimi evime dönmüş gibi hissederdim.

Günün birinde asgari ücretin biraz üzerindeki maaşım ve Lexie'yle paylaştığım dairenin kirasını zar zor karşılayabildiğim gerçeği yüzüme çarptığında kendimi bu kütüphaneye böylesine ait hissettiğim için endişeye kapılacaktım. Burayı ne kadar benimsemiş ve sevmiş olsam da böyle bir yerin benim olması imkânsızdı.

Yine de biraz hayal kurmaktan zarar gelmezdi... Belki kitaplardaki enerjinin birazı bana da bulaşır ve günün birinde loto numaralarını tuttururdum.

Zemin kata ulaştığımda yan taraftaki dolaptan çantamla paltomu alıp personel kapısına ilerledim. Kütüphanedeki tüm ışıkları kapadıktan sonra aralık soğuşundan korunmak için kalın yün paltomu üzerime geçirip dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Binanın ana girişı öteki taraftaydı ama o çift kanatlı ve kenarları yıldızlı kapıyı kullanan kimseyi görmemiştim. Kütüphanenin kullanılmayan bölümlerinden biri daha...

Dışarı adım atar atmaz uzun, kahverengi saçlarım rüzgârla birlikte yüzüme savruldu, dalgalı tutamları bir araya toplayıp yatıştırmaya çalıştım. Lexie'yle ortak kullandığımız siyah, kü-lüstür Jeep'e ulaşıp yolcu koltuğuna yerleşirken kaloriferi kök-lediğine minnettardım. Ellerimi ovuşturup binaya son bir bakış attım. Tek bir penceresi bile yoktu, yalnızca iki kapısı vardı: Kü-çük personel girişı ve altın yıldızlı devasa kapılar. Dış duvarları, kuleleri ve üç asırlık beyaz taşların üzerindeki oyma savaş sahnesi tasvirleriyle bir stadyumu andırıyordu.

Simon malikânenin yaşını söylediğinde gözlerim yuvaların-dan fırlamıştı. Maine'de yapılarımızı korumak için elimizden gele-nin en iyisini yapmaya çalışsak da zorlu hava koşulları tarihi eser-lerimizin çoğunu birer moloz yığının-a çevirirdi. Fakat Dragerfield Kütüphanesi neredeyse el değmemiş durumdaydı. Son derece özel, taklit edilmesi imkânsız bir binaydı ve muhtemelen işimi bu kadar sevmemi biraz da tarihe olan düşkünlüğüme borçluydum.

"Vedalaş artık, kızım," dedi Lexie gülümseyip arabayı vite-se takarken. "Hafta sonu kütüphanenin burnunda tüteceğini biliyorum."

Beni dünyadaki çoğu insandan daha iyi tanıyordu, buna ai-lem de dahildi. Baskıcı doğaları onlara her şeyimi anlatmamı zorlaştırıyordu. Yaşamımı sürdürebilmenin tek yolu onlarla arama mesafe koymaktı, yoksa hayatımın her alanını kontrol etmeye kalkışırlandı. Yıllar içinde öğrendiğim acı bir dersti bu. Annem Dianne Starrer'ın gizli narsisizmi hayatım boyunca eli-me geçen neredeyse tüm fırsatları kaçırmama neden olduğı gibi edindiğim arkadaşlara da mal olmuştu.

Bunun tek istisnası Lexie'ydi. Üniversitenin birinci sınıfından bu yana benden hiç vazgeçmemişti ve sıkışıp kaldığım hayattan

kurtulmamı onun desteğine borçluydum. Kimse onun yerini tutamazdı ve şu an kendi paramı kazanıp ailemden bağımsız yaşadığıma, kendi seçimlerimi yapabildiğime hâlâ inanamıyordum.

“Nerelere daldın?” diye sordu Lexie, devasa arazinin çift kaplılarına uzanan altı kilometrelik araba yolunda ilerlerken. Kapılar daima açık olsa da malikâneyi ziyaret eden olmazdı. En azından biz içerideyken. Geceleri kitapları ödünç alanlar bir şekilde buraya gelmek zorundaydı, dolayısıyla içerisi sadece gündüz saatlerinde boştu. Ya da ben öyle varsayıyordum.

Kış soğuğunu kovan sıcak havayla gevşeyerek, “Ailemi düşünüyordum,” dedim. “O toksik ortamdan kaçabildiğim için ne kadar şanslı olduğumu. Bunu sensiz yapamazdım. Sen herkesin hayatında isteyeceği en iyi arkadaşsın.”

Lexie hüzünlü bir gülümsemeyle bana döndü. “Aile travması benden sorulur, kızım. Annemle babam yurtdışındaki işleriyle o kadar meşguldü ki kendi kendimi yetiştirdim desem yeridir. Böyle düşününce zıt hayatlar yaşamışız gibi geliyor ama ikimizin de birbirimize ihtiyacı vardı.”

Bu gerçeği inkâr edemezdim. Ben yapamazken anneme o karşı gelmişti, şimdiye dek tanıdığım en cesur insandı. Yalnızca cesur değil, aynı zamanda da güçlü, güzel ve nazikti. Günün birinde harika bir adam onu kaptığında suç ortağımı kaybedecektim. Yine de daima en yakın arkadaş olacaktık. Ömrümüzün sonuna dek.

“Doğruca Pattie’ye mi gitmek istersin?” diye sordu Lexie. “İş üniformalarımız barda sırtmaz, değil mi?”

Çalışırken giydiğimiz düz siyah pantolon ve beyaz düğmeli gömlek gayet şıktı. “Bas gaza,” dedim moralimin yükseldiğini hissederek. “Midemin daha fazla dayanabileceğinden emin değilim. Nasıl göründüğümüz kimin umurunda?”

Lexie alaycı bir ses çıkardı. “Kendini kandırmaya devam et. Marilyn Monroe’ya taş çıkaran kıvrımların, o kahverengi, uzun

saçların ve mavi gözleriyle ister beyaz bir gömlek ister çuval giy tüm gözler üzerinde olacak. Kabul et artık.”

Alaycı gülüş sırası bendeydi. “Dedi, uğruna ölünecek elmacikkemikleri, sırtını mahvetmeyen dik memeleri ve sadece bakarak bile insanın canını yakacak kadar kusursuz bir cildi olan kadın. Peki, tamam. Sen de ne kadar ateşli olduğunu kabullenirsen ikimiz de karideslerimizin tadını çıkarabiliriz.”

Kasabada bizi gaza getirecek başka kimse yoktu ama sorun değildi. Biz kendi kendimizin amigosuyduk.

Lexie’nin dudaklarının seğirmesinin ardından ikimiz de kahkahalara boğulduk. Daha engebeli bir arazide bulunan kütüphanenin on altı kilometre kadar ötesindeki kasabanın ışıkları görüldüğünde nefesimizi yeni yeni topluyorduk.

“Bana kalırsa sorun seksi olmamız değil, kasabada dişe dokunur erkeklerin olmaması,” dedi Lexie. “İkimiz de dört dörtlüüz, eğitilmiş, okumuş insanlar olmamız da cabası. Sorunun kaynağı biz değiliz, onlar.”

Karşı çıkmadım, haklı olduğu bir nokta vardı. Lexie’ye göre sorun *onlardaydı*. Bense hiçbir zaman başka insanlarla kolay kaynaşan biri olmamıştım. Randevulara çıkmışlığım ya da seks yapmışlığım vardı. Hatta kadınlardan hoşlanıp hoşlanmadığımı bile sorgulayıp Kaliforniyalı hoş bir sörfçü kızla çıktığım randevum içimde hiçbir şey uyandırmayan bir öpücükle noktalandığında bunun yalnızca bir *kafa karışıklığından* ibaret olduğunu anlamıştım.

Diğerleri gibi değildim. Kalbim ve ruhum tanıştığım diğer insanlardan farklıydı ve Lexie dışında tuhafılıklarına katlanan birini bulamamıştım. Muhtemelen büyürken yaşadığım travmalardan kaynaklanan bir şeydi. Fakat bahanesi ne olursa olsun bu, sorunun bende olduğu anlamına geliyordu.

En azından kitaplarım vardı.

Bu fazlasıyla tatmin ediciydi, hatırı sayılır miktardaki vibratör koleksiyonuma eşlik eden yetişkin içerikli kitapları sevmem de bu yüzdendi.

Her kızın ihtiyaçları vardı ve bunları karşılayacak birini bulamasam bile hiçbirinden mahrum kalmaya niyetim yoktu.

Üçüncü Bölüm

Pattie'nin Izgara ve Barı'nın yemekleri övgülerin hakkını fazlasıyla vermişti ve bir dizi kokteyl içtiğimizden kasabadaki tek Uber'i kullanarak eve vardığımızda yorgunluktan ölüyordum. Hemen yatağa girmeye hazırdım. Küçük dairemiz Ana Caddeden birkaç blok ötede, iki katlı bir apartmandaydı. Bizimkiyle aynı sekiz daire daha vardı ama oturanları nadiren görüyorduk. En az yarısı bizim aksimize geceleri çalışıyordu, geri kalanlarsa balıkçı teknelerindeydi ve ara sıra gelip gidiyorlardı.

Zemin kattaki evimizin kapısına gelip üçüncü denemede anahtarı deliğe sokmayı başardığımızda içeri yuvarlandık.

Kelimenin tam anlamıyla.

Lexie'nin eşiğe takılmasıyla ben de dengemi kaybettim ve ikimiz de girişteki kalın halının üzerine düştük.

"Ah," diye inledim. "O neydi be? Sanırım vajinamı parçaladım."

Lexie histerik kahkahalara boğuldu. "Rüyada görürsün, bebeğim. Bu yıllardır vajinanın başına gelen en heyecan verici şey olurdu."

Keşke şaka yapıyor olsaydı. Ona kızmak istesem de büktüğüm dudaklarımdan kaçan kahkahalar beni hiç de gücenmiş göstermiyordu. "Keşke birileri vajinamı parçalasa," diye yalvardım evrene. "Çok... ç-çok mu şey i-istiyorum?" Attığım kahkahalar ve sarhoş kafam yüzünden kelimeleri ağzımda yuvarlıyor, biraz da kekeliyordum; söyleyeceklerim bittiğinde ikimiz de histeri krizine girmiştik. Tam da iki aptal sarhoş gibiydik.

Bu uzun zamandır geçirdiğim en iyi geceydi.

Lexie güçlükle ayağa kalktığında ben de peşinden doğruldum, kapıyı kapamayı başarıp kilitledim. Sendeleyerek birbiriyle uyumsuz ancak son derece rahat üç kanepenin ve nadiren izlediğimiz küçük bir televizyonun durduğu oturma alanına girdik. L şekilli tasarımıyla olduğundan daha geniş bir alanımız varmış izlenimi yaratan mutfağımız hemen yan tarafımızdaydı.

Biraz su almak için duraksadım, sabah başlayacak akşamdan kalmalık yüzünden şimdiden pişmandım. Kolay kolay sarhoş olmazdım ama oldum mu da ertesi gün bedelini çok ağır öderdim. Yatağıma girmeden önce beni kurtaracağını umarak bolca su içtim.

“En az iki bardak,” dedi Lexie banyoya girmeden önce. Birkaç saniye sonra su sesini duyduğumda bir süre daha içeride olacağını anladım. Su tasarrufuna önem vermeyen biri varsa o da en yakın arkadaşım. Küvette saatlerimi geçirmeye ben de hayır demezdim ama ne yazık ki dairemize duş bile zar zor sığdırılmıştı, küvet gibi lükslere yer yoktu.

İkinci bardak suyumı içmeye başladığımda bir zil sesi duydum ve bunun telefonumdan geldiğini fark etmem utanç verici derecede uzun sürdü. Çantamdan çıkarıp ekrana şüpheyle gözlerimi kısarak bakınca arayan numaranın kütüphaneye ait olduğunu gördüm.

Bu da ne böyle?

Kütüphaneden mesai dışında hiç telefon almamıştım. Aslına bakılırsa beni ilk kez arıyorlardı. Sabit hattını bilmemin tek nedeni nadiren de olsa hastalık izni almak zorunda kalmış olmamdı. Telefonu daima Simon açar, kısa ve öz konuşarak yokluğumu sorgusuz sualsiz kabul ederdi.

Huysuz kütüphane sorumlusu gecenin köründe beni neden arıyordu ki? Bir felaket mi olmuştu? *Kütüphane yanıp kül mü olmuştu?*

Sarhoş kafayla telefonu açmanın korkunç bir fikir olduğunu bilsem de ne olduğunu öğrenmeden gözüme uyku girmeyecekti. Ekranı kaydırarak telefonu açtım. “Merhaba?” dedim tereddütle, bu selamlama sözcüğünü bir şekilde soruya dönüştürmeyi başarak.

“Kitaplardan biri kayıp.”

Kanepeye doğru yürüdüğüm sırada kulaklarımı dolduran, yalnızca konuşarak bile birine orgazm yaşatabilecek o sesi duymamla on dakika içinde ikinci kez tökezleyip düşerken başımı yan sehpa çarptım. Konuşan Simon değildi. Alakası bile yoktu.

Duyduğum şaşkınlık ve başımdaki acıyla boğuşurken sonraki sözlerini kaçırmıştım. Sadece, “...hemen söyle!” kısmını yakalayabildim.

Hattın öteki ucundaki sesiyle-insana-orgazm-yışatabilecek-adam öfkeliydi ve beni azarlıyordu. Sesini kalınlaştırmak için bir tür makine falan mı kullanıyordu? *Vay canına*, hiç böylesi bir ses duymamıştım.

Ve söylediklerini hâlâ dinlemiyordum.

“Başımı çarptım,” deyiverdim aniden, hırıltısını bölerek. “Az önce. Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirim.” Ya da sadece sarhoştum ve pürüzlü sesiyle büyülenmişim.

Bu sefer hâlimi anlamış gibi daha sakın bir tonda, “Özel baskılar bölümünde eksik bir kitap var,” dedi. Yerden kalkıp dikkatimi söylediklerine vermeye çalıştım. “Dün gece iade edilmişti ve gün içinde yerine bırakılması gerekiyordu ama ortalıkta yok.”

Özel baskılar... O bölümden alınmış tek bir kitap vardı. “Her zamanki gibi kapıdaki yuvaya bırakmıştım,” dedim, işimi kaybetme korkusuyla bir nebze ayılarak. “Hatta bir kadının bana teşekkür ettiğini duydum, gerçi şimdi düşününce son derece garipti. Daha önce içeriden ses geldiğini duymamıştım ama kitabı o almış olmalı. Yoksa neden bana teşekkür etsin...”

Arama kesilince gözlerimi kırıştırdım, telefonumu kulağımdan çektiğimde ana ekranım bana bakıyordu. “Yok artık,” dedim hayretle. “Suratıma kapattı.”

Sık sık *boş konuştuğumu* biliyordum ama hiç böyle bir kabalıkla karşılaşmamıştım. Gecemi ya da hafta sonumu bunu düşünerek heba etmemeye karar vererek titrek bacaklarımın üzerinde doğruldum ve duşa girmeye hazırlandım.

“Banyo senindir, jelibon,” dedi Lexie cırılçıplak vaziyette buhar bulutunun içinden çıkarken. Uyurken bir şeyler giymekten hoşlanmıyordu. Birbirimizi o kadar çok çıplak görmüştük ki artık ikimiz de bunu garip karşılamıyorduk. “Sabaha görüşürüz.”

“İyi geceler,” dedim sesimi normal tutmaya çalışarak. Neyse ki Lexie sesimde ve hareketlerimde bir tuhaflık olduğunu fark edemeyecek kadar yorgun ya da sarhoştı. O bir gariplik olduğunu anlamadan banyoya kaçtım. Su ılık ve zayıf aksa da günün kirini ve makyajımı temizleyip yatmadan önce kendime gelmeme yeterdi. İğrenç şehir suyunu ve daha da iğrenç ısıtma sistemini umursamadan musluktan biraz daha su içtim.

Ertesi günümü mahvedecek akşamdan kalmalıktan daha iyiydi.

Dördüncü Bölüm

Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalayarak banyodaki işlerimi bitirdikten sonra en sevdiğim pazen kumaştan pijamalarımı giyip yatağıma uzandım ve telefonumu alıp kitabımdan birkaç bölüm daha okumaya hazırlandım. Çok sevdiğim bir serinin üçüncü kitabıydı ve daha iki gün önce çıkmıştı. İşimin arasında gizlice birkaç dakika okumayı başarabilmişim sadece ve son kitap en heyecanlı yerinde bittiğinden *Hannah*'nın başına gelenleri bilmemek beni içten içe öldürüyordu.

Parmağımı okuma uygulamama götürürken gözüm çağrılar bölümüne takıldı ve o kalın ses bir kez daha zihnimde yankılandı. Arayan kişinin başkasıyla karıştırılamayacak kadar farklı, *son derece farklı*, bir ses tonu vardı ve böyle biriyle daha önce tanışmadığımdan emindim.

Acaba az önce kütüphanenin gizemli sahibiyle mi konuşmuştum? *Dragerfield*. Bu, malikânenin sahibinin soyadı mıydı yoksa öylesine konmuş bir isim miydi hâlâ bilmiyordum.

Kitaplardan biri kayıp. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bir şekilde gözümünden kaçmış bir özel baskı daha mı vardı? Yoksa çıkmak için acele ederken birini kazayla yanlış yuvaya mı koymuştum? Nedense gölgelerden ürkmüştüm ve kitabı bıraktığımda neredeyse topuklayacaktım.

Yoksa o garip kadın sesi yüzünden miydi? Kitabı alıp gitmişti ve onun yüzünden kovulacak mıydım? Daha da kötüsü, Lexie'nin de kovulmasına neden olabilir miydim? Kovulmasa bile muhtemelen benim yüzümden istifa etmeye kalkıştı ama

bunu ona yapamazdım. Dünyadaki en mükemmel işten olmasına izin veremezdim.

Özellikle de yaşadığımız küçük kasaba düşünüldüğünde.

Aklıma yapabileceğimiz başka hiçbir iş gelmiyordu, özellikle de denizden uzak durmak istiyorsak. Aptalca bir hata yüzünden kovulmayı reddediyordum.

Alt tarafı küçük bir yanlışlıktı, değil mi? O sesin sahibiyle işleri düzeltmenin bir yolu olmalıydı.

Geçmeye başlayan alkolün etkisi yerini migrene bırakıyordu. Biraz daha su içip ağrı kesici almazsam sabah olduğunda varlığımın her bir zerresinden pişmanlık duyacaktım.

Kıçımı yataktan kaldırıp yalıtımsız evimizin soğuşuna karşı üzerime sabahlığımı geçirdim. Isıtma sistemimiz hayata güçlkle tutunuyordu ve fazladan birkaç kat giymeden kış aylarını atlatacak paramız yoktu. Mutfağa gittiğimde bir kez daha telefonuma bakıp kafamda dönüp durmaya devam eden konuşmaya bir küfür savurdum.

Ani bir kararla iki ağrı kesici alıp bir bardak daha su içtim ve Uber uygulamasını açtım. Serseme dönmüş beynim daha ne halt yediğimi bile algılayamadan bir araba çağırıp üzerimde pijama ve sabahlığım ile ses çıkarmamaya özen göstererek kendimi dışarı attım. Sutyen bile takmamıştım. Sutyenle uyuyanların profesyonel yardım alması gerekiyordu.

Arabanın evin önüne yanaşmasıyla şoför Fred gürr, yorgun kaşlarının altından gözlerini kısarak bana baktığında neredeyse fikrimi değiştirip evime geri koşacaktım. “Küçükhanım?” dedi camı indirirken. “Barda bir şey mi unuttun?”

Fred tüm kadınlara *küçükhanım* derdi. Bu hepimizin karşı çıkmaya çalıştığı ama en sonunda pes edip kabullendiği berbat bir alışkanlıktı. Değişmeyi kabul etmeyecek kadar yaşlı ve inatçı bir adamdı. “Ah, h-hayır,” dedim ayaklarımın üstünde sekip kekeleyerek. “İşle ilgili acil bir durum var. Kütüphaneye gitmem gerek.”

Bu Fred'in Dragerfield'a ilk gidiş olmasa da ilk kez gecenin bir vakti o yola gireceğinden emindim. "Kütüphanede acil bir durum mu var?" diye sordu yavaşça, aksanı vurgulanması gereken birçok harfi yutuyordu. "Kulağa tuhaf geliyor."

Ne diyebilirdim ki, haklıydı. "Bir kitabı kaybettim," diye ekledim. Yüzüm soğuktan neredeyse uyuşmuştu. "Nerede olduğunu bulamazsam kovulacağım. Sonra Lexie de kovulacak ve içimizden biri üç beş kuruş kazanmak için fahişeliğe başlayana kadar sokaklarda yaşayacağız. Lexie benden çok daha güzel, bunu yapmak zorunda kalmasını istemiyorum..."

Endişeli olduğumdan ağzımdan çıkanları kontrol edememe huyum endişe verici bir hâl almaya başlıyordu ve Fred'in nereye gideceğimi sorduğuna bin pişman olduğuna emindim.

"Atla hadi," diye bağırırdı, Lexie'yle aynı anda hamile kalıp küçük hayat kadını bebeklerimizi birlikte yetiştirdiğimiz kısma geldiğimde. "Yeter ki çeneni kapa."

"Tamam, tamam," dedim. Kaldırımın kenarında tökezleyip nihayet kapıyı açmayı başararak içeri girdim. "İşim çok sürmez, beklersen harika olur."

Fred homurdandı ve kapıyı kapatıp emniyet kemerimi takmama fırsat vermeden gaza bastı. "Hey," dedim şaşkınlıkla. "Önce güvenlik."

Bu kez homurtularının arasında tanıdık bazı kelimeler duyduğumdan emindim ve Lexie'nin gerçek küfürler yerine kullandığı "kurbağalar" ya da "kaju kafalı" gibi garip şeylerle neyi kastettiğine kafa yormamak çok hoştu. Fred tam bir ucube olduğumu düşünüyordu ve bunu açık açık belirtmişti.

Çok geçmeden arabaya bir sessizlik çöktü, Fred'in ıssız kasabada hızla ilerleyip ne kadar kestirme varsa kullanması sayesinde birkaç dakika içinde merkezden çıkıp kütüphaneye giden yola ulaştık. Hava çok karanlıktı, yoldan çıkıp her iki tarafımız-

daki engebeli araziye girmemek için yalnızca arabanın farlarına bel bağlıyorduk.

Şimdiye dek bu yolda hiç araba görmemiştim ve bu gece de istisna değildi. Gerçi içten içe garip bir trafikle karşılaşmayı beklemiştim, sonuçta kitaplar bu saatlerde ödünç alınıyordu. *Değil mi?*

Kapılar her zamanki gibi açıktı. Fred içeri girerken yavaşlamadı bile, sağ aynasını direğe çarpmaktan ucu ucuna kurtuldu. Belli ki arabası hiç umurunda değildi, sadece bu *ucubeden* bir an önce kurtulmak istiyordu.

Kütüphaneye yaklaşırken binanın etrafına yayılan ışığı gördüğümde gözlerimi kırıştırdım. Kütüphaneyi gece vakti hiç görmemiştim ve Times Meydanı'nın ortasındaymışız gibi aydınlıktı. Fakat garip bir şekilde... girişin etrafındaki çimenlikte tek bir araba bile yoktu.

Yavaşladığı sırada ikimiz de ön camdan bakmak için eğilirken, "Çok garip," diye mırıldandı Fred nihayet. "İçeride parti mi var?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim şaşkınlıkla. "Varsa da bana haber vermediler."

Açıkçası biraz kırılmıştım. Ana balo salonunun neden hiç kullanılmadığını merak edip dururken bu pislikler içeride bir şeyler yapıp bize haber vermiyor muydu?

Dragerfield. O kalın ses. Belki de şehre geri dönmüştü... ve beni bu yüzden aramıştı.

"Hâlâ içeri girmeye kararlı mısın?" diye sordu Fred. Başımı kaldırdığımda bizi genellikle bıraktığı yan girişten birkaç metre öteye yanaştığını fark ettim. "Başka bir çağrı almazsam on dakika beklerim. Ama gidersem ben tekrar müsait olana dek içeride vakit öldürmek zorunda kalırsın."

Onu başımla onayladım, hâlâ binaya bakıyor ve gecemin ne denli tuhaf bir hâl aldığını düşünerek şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıırıyordum. "Makul, Fred. Çok makul. Teşekkür ederim."

Yalnızca homurdanmakla yetindi ve hâlâ yerimden kıpırdamadığımı görünce üzerimden uzanarak kapıyı açtı. “Git hadi. Hatanı düzelt.”

Ne tatlı, ne babacan bir adamdı ama. Başka bir seçeneğim olmadığına karar verip pijamalarım ve çoraplarımla arabadan inerek kapıyı yavaşça kapattım. Durduğum yerden çift kanatlı devasa kapının açık olduğunu görebiliyordum ama yine de personel girişini kullanmamın daha iyi olacağına karar verdim.

Planım gizlice içeri girip o aptal kitabı bulmak ve gün doğmadan yerine bırakmaktı.

Belki de parti kimsenin beni görmemesine yardımcı olacak harika bir dikkat dağıtıcı olurdu.

Harika bir plandı. Kusursuzdu.

Kendimden emin adımlarla yan girişe yöneldim.

Götümü kurtarmaya hazırdım.

Beşinci Bölüm

İçeriye rahatça girdim. Yan giriş kilitli olsa da anahtarlarımı unuttuğum sabahlar için kapının hemen yanındaki bir taşın altına sakladığım yedek anahtarım vardı. Kapı açılınca ses çıkarmadan karanlık odaya girdim ve etrafta kimsenin olmadığını görünce daha da derinlere süzülmeden önce kapıyı arkamdan kapadım.

Etraf girişten daha karanlıktı ama buradan o kadar çok geçmiştim ki her şeyin yerini avucumun içi gibi biliyordum. Hafif nemli çoraplarım –iğrenç– yürürken çıt çıkarmamama yardımcı oluyordu ve merdivene ulaşip bir üst kata çıktığımda balo salonundan süzülen ışıkları fark ettim.

Dışarıdan duyduğum sesler doğal olarak burada daha yüksekti, müzik ve kahkahaların arasından edilen sohbetlerin mırıltısını seçebiliyordum. Kendimi hızlı tempolu, enstrümantal müziğe kapılarak basamakları tırmanırken buldum, attığım her adımla aşağıda neler olduğuna dair merakım kabarıyordu.

Demek Dragerfield geceleri böyle bir yerdi ve Lexie'yle hiç bilmediğimiz gizli bir gece hayatı vardı. Davet edilmediğim hâlde içeri girmenin aptalca ve pervasızca olduğunun farkında olsam da bir yanım *kütüphanemin* bu gizli yüzünü keşfetmeye can atıyordu.

Bu sahiplik sanrsı terapide şüphesiz harika bir konu olurdu.

Karanlık sahanlığa ulaştığımda üst katlarda gezinen kimse olmadığına şükrettim. Korkuluğa doğru ilerleyip yana baktım ve mermer zeminden yansıyan ışık karanlığa alışmış gözlerimi

yaktı. Tek görebildiğim parlak spot ışıkları, şık elbiseler ve smokinlerle dolu bir odaydı.

İşğa alışmalarını sağlamak için gözlerimi kapadım ama tekrar açtığımda karşımdaki manzara değişmedi. Işıkları ve renkleri görebilsem de aşağıda tam olarak kimlerin olduğunu ya da nasıl bir parti verdiklerini anlayamıyordum. Sanki aşağıdaki manzara bu kattan bakıldığında görülmemesi için gizlenmiş gibiydi ve bunun nasıl olduğuna bir türlü akıl sır erdiremiyordum.

Başımı iki yana sallayarak partiyi gizlice gözetleme işini sonraya bırakıp önce kayıp kitapla ilgilenmeye karar verdim. Olan biteni görmek için zemin kata inmem gerekiyorsa çıkmadan önce gizlice bir göz atabilirdim.

Korkuluklardan uzaklaştığımda gözlerim bir an için yaşarsa da bir kez daha karanlığa dönmemle duyduğum rahatsızlık hafifledi. Başımı eğip temkinli adımlarla önce iade edilen kitapları istiflediğimiz kutunun durduğu masaya ilerledim.

Kutuya birkaç yeni kitap eklenmişti ama özel baskılardan hiçbir iz yoktu. Ardından sabah raflara yerleştirdiklerim arasında gözden kaçırdığım başka bir özel baskı olması ihtimaline karşı masayı kontrol ettim. Yine hiçbir şey bulamadım. Her şeyi bir kez daha kontrol etmek için telefonumun ışığını kullandım ama sonuç yine aynıydı.

Arka plandan müzik sesi gelmeye devam ediyordu, şarkıları hiç bilmesem de bir o yana bir yana sallanıp mırıldanıyor, gönülsüzce ortamın tadını çıkarıyordum. Bu pisliklerin böyle görkemli bir balo düzenleyip bizi davet etmemesi bu yıl başıma gelen boktan şeyler listemin en tepesine yerleşmişti bile. Annemle babamın yılın başında beni eve döndürmek uğruna yaptıkları –ikisi de ellilerinde ve son derece sağlıklı olmalarına rağmen bensiz ne yemek pişirebiliyor ne temizlik yapabiliyor ne de hayatlarını idame ettirebiliyormuş gibi davranmaları–

düşünüldüğünde, mevcut duruma ne kadar gücendiğim daha iyi anlaşılabilir.

Ebeveynlerimin söyledikleri beni korkutsa da geri adım atmamış ve herhangi bir karar vermeden önce bir doktora görünmelerini istemiştim. Ne tuhaftır ki o günden beri bu konuda bir daha ağızlarını açmamışlardı.

Narsisistik bir amaçla insan vicdanının kullanılmasına son günlerde hiç tahammül edemiyordum. Eski alışkanlıkları ve ömür boyu devam etmiş şartlanmaları kırmak zor olsa bile pes etmiyordum. Artık oynadıkları oyunları anlayabildiğimden onlara direnmek daha kolaydı.

Daldığım düşüncelerden sıyrılıp özel baskıları bıraktığımız bir üst kata çıktım, hâlâ ses çıkarmamaya özen göstersem de gizlenip saklanmaktan vazgeçmiştim. Bu gece kitaplarla ilgilenen kimse yoktu.

Kitapları bıraktığımız yuvanın bulunduğu kapıya ulaştığımda daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yaptım. Kolu aşağı ittirdim.

Cidden, bu gece üzerime gelen cesaret neyin nesiydi?

Kuralları çiğnemek gibi bir huyum yoktu. Sıkıcı bir hayat sürüyordum ve bundan şikâyetçi değildim. Sıkıcı güvenli demekti, güvenli de duygusal olarak manipüle edilip başkalarının mutluluğu için yaşamayacağım anlamına geliyordu.

Bunu bir daha asla yapmayacaktım.

Kola basmamla bir *klik* sesi duyuldu ve kapı açıldı.

Kahretsın.

Lexie'yle girmemizin kesinlikle yasak olduğu odanın kilitli olmadığını hayatta tahmin edemezdim. İçeride saklı şeylerin ortaya çıkmasını önlemek için sadece kurallara uyma ve bize söyleneni yapma becerimize mi güveniyorlardı?

Gizlice kapının ardına bir göz atmayacağımızı nereden biliyorlardı?

Peki biz neden içeri hiç göz atmamıştık?

Evet, tamam çünkü bu harika bir işti ve kovulmak istemiyorduk. Tehlikede olmadığımız müddetçe istedikleri kadar gizli odaları ve kitapları ödünç alıp iade ettikleri tuhaf saatleri olabiliirdi. Zengin ve acayip insanları sorgulamak benim neyimeydi?

Ama kaybolan kitap yüzünden işimi kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğuma göre bu lanet kapıyı açıp cildi aramaktan başka çarem yoktu. *Değil mi?*

Kapı ardına kadar açıldığında odaya girmekte tereddüt ettim ve telefonumun ışığını içeriye doğrulttum. Eşikten doğru düzgün hiçbir şey seçemiyordum; içerisi boşmuş gibi görünüyordu. Eşiği geçip birkaç adım attığımda tüylerimin düşük voltajlı bir elektrik kablosuna dokunmuşum gibi diken diken olduğunu hissettim.

“Yerinde olsam bir adım daha atmazdım.”

Yalnız olmadığımı anladığımda biraz altıma kaçırdığıma yemin edebilirdim. Daha da kötüsü, emri veren ses beni arayıp tüm bu olaylar zincirinin fitilini ateşleyen aynı kalın, pürüzlü ve çekici sestti.

O aptal ses.

Dragerfield’la tanışmak üzere miydin gerçekten?